

[Aksel Larsen.]

lidt stille med Dørene fra Arbejdsgiverhold.

Naturligvis, det er altid opportunt for en Arbejdsgiverrepræsentant at forsøge at bevise, at naar et Selskab som Burmeister & Wain krakkede, skyldtes det ikke Ledelsen — for den var eminent dygtig —, men Arbejderne, som desværre til Ledelsens Stolthed har faaet 25 Mill. Kr. for meget i Løn. Hvis Ledelsen ikke havde været stolt, men blot havde nøjedes med at være eminent dygtig, og hvis Arbejderne havde været lidt mere samfundsinteresserede, saa vilde Lønningerne have været 25 Mill. Kr. mindre i den 5-aarige Periode, det ærede Medlem talte om, og saa havde alting været i Orden, saa eksisterede Burmeister & Wain i Dag.

Vi ved jo udmærket godt, at Burmeister & Wains Udbyttepolitik og Lønningspolitik for de højere lønnede i Foretagendet reguleredes efter, hvor meget man fik tilovers, naar man havde udbetalt Løn til Arbejderne, og det var temmelig betydelige Summer. Men dernæst er Forholdet netop det, at parret med en Dygtighed af en Art, som i hvert Fald ikke kan kaldes eminent, havde Burmeister & Wains Ledere nøjagtig den samme Forstand paa Sagernes Udvikling, som det ærede Medlem Hr. Christiani her giver Udtryk for, naar han siger, at vi haaber, at der kommer frie og normale Tilstande igen.

Krisen kom ganske uventet for dem, siger det ærede Medlem. Ja, den kom ganske uventet for alle Kapitalister, medens Kommunerne allerede i 1928 sagde: der er en Krise i Anmarch — fordi vi kunde se det paa Grundlag af en Analyse af Udviklingen, paa Grundlag af vort Kendskab til det kapitalistiske Samfund og den kapitalistiske Verdenshusholdnings Love. Kapitalisterne tør ikke lære de økonomiske Love for deres eget Samfund at kende, tør det ikke, fordi saa vil de derudaf kunne og maatte læse, at dette Samfund gaar til Grunde; men de hygger sig i Illusionen, og Socialdemokratiet gør dem Selskab, og begge Parter tror paa de unormale Tilstande i Øjeblikket og mener, at der kommer nok en ny Konjunktur engang! Begge Parter bliver skuffet.

Derpaa Socialministeren. Den højt-ærede Socialminister begyndte med at betegne mig som professionel Spekulant i Kaos. En saadan Betegnelse fremsat af en Mand, der er Tilhænger af en Lovgivning som den, der her er Tale om, regner jeg for mit Vedkommende for en Æresbetegnelse, og jeg er i højeste Grad Formanden taknemmelig,

fordi han ikke fulgte parlamentarisk Skik og Brug og greb ind over for denne Ytring.

Socialministeren siger, at han vil ikke tage Selvbestemmelsesretten fra Medlemmerne, tværtimod. Det drejer sig, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Rager har givet Udtryk for, netop om, at Medlemmerne af Arbejderorganisationerne skal have Lov at bestemme over disse Forhold. Man vil kun sikre sig imod, at en ubetydelig Minoritet, et enkelt lille Forbund kan vælte det hele, og i den Forbindelse vender de sig imod det Ændringsforslag, vi har stillet. De siger, at her er vi inkonsekvente: Vi protesterer mod Sammenkædningen, som indeholdes i Ministerens Forslag, og saa stiller vi selv Forslag om en Sammenkædning. Det ærede Medlem Hr. Rager sagde tidligere til mig, at han kunde lykønske mig til, at jeg var blevet klogere eller noget lignende, og jeg gav den Gang Udtryk for, at jeg beklagede, at jeg ikke kunde sige det samme om det ærede Medlem Hr. Rager; og jeg kan heller ikke sige det nu, naar det ærede Medlem Hr. Rager og Socialministeren trækker saadanne Paralleller.

Det, vi foreslaar, er, at Arbejderne skal have Lov at udtale sig for eller imod, om de ønsker saadanne Afgørelsesregler for faglig Strid, og det er, hvad vi forstaar ved Demokrati. Vi stiller os ingen Sinde paa det Standpunkt, at et Mindretal skal bestemme, hvad der skal ske i en given Situation. Her er en given Situation, og jeg maa forlange, at man spørger Arbejderne: Hvor er jeres Flertal? Men det, der sker ved Loven, er noget helt andet. Dèr er det en Embedsmand, en Repræsentant for det kapitalistiske Samfund, som siger: Nu bestemmer jeg, hvilke Fag der skal sammenkædes, hvis Afstemning der skal slaas i en Sæk. Og det gør jo en Forskel.

Vi har ikke noget imod en Sammenkædning af Afstemninger om Overenskomstspørgsmaal, hvis man kun sammenkæder de Arbejdere, for hvem Forslagene er de samme og har de samme Konsekvenser; men det er jo netop ikke Tilfældet her, og jeg har tidligere belyst, at vi har set det ved saa mange Afgørelser i Overenskomst-situationer, f. Eks. Afgørelsen i 1931. Da var der Forbund, hvor en Del af Medlemmerne skulde have Lønreduktion, og saa lod man alle Medlemmerne stemme om, hvorvidt den ene Del skulde have Lønreduktion. Arbejdsmændene i Jernindustrien og Cementindustrien og enkelte andre Brancher skulde have Lønreduktion, og saa sammenkaldte man en Kongres og lod den — paa Trods af Forbundets Love